

Temat: FEUDALIZM I SPOŁECZEŃSTWO STANOWE**1. System feudalny**

W średniowieczu pozycję społeczną obywateli ustalano ze względu na ilość ziemi, jaką mieli w posiadaniu.

Wasal – zazwyczaj był nim rycerz bądź osoba duchowna, która otrzymała od władcy jakąś część posiadanych ziemi. W ten sposób chciał zdobyć jego przychyłność. W zamian za otrzymane tereny wasal musiał udzielać wsparcia zbrojnego, a także służyć radą swojemu królowi. Każdy z nich miał swoich ludzi, którzy byli mu podporządkowani, jednak więzi pomiędzy nimi a władcą nie były zbyt silne, a każdy podwładny miał służyć jedynie swojemu seniorowi. Na skutek tego w Europie Zachodniej zaczęła obowiązywać zasada mówiąca o tym, że „**wasal mego wasala nie jest moim wasalem**”.

System feudalny – był to system społeczny określający zależności pomiędzy wasalami a ich zwierzchnikami. Jego nazwa bierze się z łacińskiego feudum, co oznacza lenno. Według zasad obowiązujących w tym systemie lenno w postaci ziemi przekazywane było podczas ceremonii – hołdu lennego. Symbolem nadania ziemi była wówczas chorągiew, włócznia oraz dokument to potwierdzający.

Stan – to grupa społeczna posiadająca własne prawa i przywileje. W Europie istniały cztery takie grupy, tworzące tzw. drabinę feudalną. Oczywiście na czele stał władca (książę, król lub cesarz) Były to:

- rycerstwo,
- duchowieństwo,
- mieszczaństwo,
- chłopci.

Każdy rycerz musiał mieć herb i własnego konia, zbroję i broń, którą miał walczyć z przeciwnikiem, w związku z czym ciągle doskonalił swoje umiejętności. Rycerze posiadali kilkusobowe oddziały, które musieli utrzymywać. Bogacili się poprzez uzyskanie renty feudalnej, jaką płacili im chłopci, a także zyskując od władców dobra ziemskie. Zobowiązani byli przestrzegać wszystkich zasad zawartych w kodeksie rycerskim, który nakazywał im m.in.:

- walkę w obronie własnego kraju i wyznawanej religii,
- ochronę własnego honoru,
- rozsławianie imienia damy swego serca poprzez czyny szlachetne.

Sławni średniowieczni rycerze:

- Cyd – szlachetny rycerz walczący z muzułmanami, którego czyny były sławione na terenie Hiszpanii;- Zawisza Czarny;- król Artur i rycerze Okrągłego Stołu: Lancelot, - Roland.

Monarchia patrymonialna – ustrój, według którego państwo jest własnością osoby rządzącej.

Monarchia stanowa – ustrój istniejący w Koronie Królestwa Polskiego, która została zjednoczona przez Władysława Łokietka. Według niego państwem było terytorium zamieszkiwane przez ludność mającą własne prawa i zwyczaje. Na jego mocy władca mógł przekazywać niektóre swoje uprawnienia osobom pochodzącym z wyższych stanów, które z kolei miały prawo do podejmowania decyzji w sprawach państwowych.